

KURENDA

KURJI DIECEZJALNEJ WILEŃSKIEJ.

Kurja Diecezjalna Wileńska.

12. XI. 1921.

Nr. 4276.

DO WIELEBNYCH PROBOSZCZÓW DIECEZJI WILEŃSKIEJ

Wskutek wojny powstały trudne nieraz warunki do stwierdzenia stanu wolnego wstępujących w związki małżeńskie. W razie wątpliwości pozytywnej proboszcz nie może sam decydować, lecz całą rzecz przedstawić do orzeczenia Biskupa. W sprawie dochodzenia o stanie wolnym Kurja Wileńska wydała d. 12 lutego r. b. Nr. 934 do WProboszczów Instrukcję, której należy ściśle przestrzegać: jest ona oparta na zarządzeniach Stolicy Apostolskiej.

Św. Kongregacja od Sakramentów d. 4 czerwca r. b. wydała okólnik do wszystkich Ordynariuszów super probatione status liberi et denuntiatione initi matrimonii. To nowe monitum Kongregacji Sakramentalnej kładzie nacisk na obowiązek zawiadamiania natychmiast po udzieleniu ślubu tych proboszczów, którzy przechowują metryki chrztu, aby odnotowali w nich o zawarciu małżeństwa. — Jeśli gdziekolwiek tego zaniedbano, należy niezwłocznie dopełnić. Odpisy metryk, przesyłanych do Kurji, powinny również zawierać te adnotacje. Przy wydawaniu wypisów z metryk urodzenia należy zawsze, nawet na wyciągach skróconych (drużkach), umieszczać notatkę o zawarciu małżeństwa, aby zapobiec nielegalnemu ślubowi.

Punkt 3 podanej niżej Instrukcji o przesyłaniu przez Kurję dokumentów do odnośnych proboszczów powinien być zachowany ściśle, jeśli nie jest znany dokładny adres, zwłaszcza proboszczów obcych diecezji.

Wikariusz Generalny

Prałat (—) **Ks. Michalkiewicz.**

Notariusz **Ks. St. Tracewski.**

SACRA CONGREGATIO
DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

Instructio ad Rev. mos Ordinarios locorum super probatione status liberi ac denuntiatione initi matrimonii.

Iterum conquesti sunt haud pauci Ordinarii locorum quod parochi, praesertim in exteris dissitisque regionibus ad quas frequentes demigrant ex Europa opifices, horum aliquando matrimonii assistant, quin praescripta iuris tum de statu libertatis tum de initi matrimonii denuntiatione rite servantur; ex quo fit ut non raro novum contra fas attentetur matrimonium ab iis qui adhuc priore vinculo adstringuntur.

Ad huiusmodi malum praecavendum, quo sacra familiae christianae iura pessumdantur, parentes vinculis damnationis illaqueantur, et filii perversionis periculo facile obiiciuntur, haec Sacra Congregatio de Disciplina Sacramentorum die 6 mensis martii anni 1911 Instructionem Ordinariis dedit, quae in Commentario Officiali **Acta Apostolicae Sedis**, vol. III, pag. 102, sub die 15 eiusdem mensis evulgata est.

Verum ne quis, in negotio tam gravi, huic Instructioni aliquid a Codice iuris canonici derogatum esse putet, E-mi Patres huius Sacrae Congregationis in generali conventu die 26 mensis iunii currentis anni habito, eam, ipsius Codicis praescriptionibus suffultam, Ordinariis iterum sequentis tenoris dandam censuerunt.

1. Ordinarii in parochorum memoriam revocare satagant haud licere ipsis adstare matrimonio, ne praetextu quidem et in intentione avertendi fideles a turpi concubinato, aut praecavendi scandalum coniugii, quod vocant, civilis, nisi constituto sibi legitime de libero statu contrahentium, servatis de iure servandis (can. 1020 et 1097 § 1, n. 1. Cod. iur. can.), iidemque moneantur ne omittant, ad normam can. 1021, baptismi testimonium a contrahentibus exigere, si hic in alia paroecia fuerit illis collatus.

2. Vi can. 1103 § 2 parochus qui matrimonio interfuit, ad parochum baptismi transmittere festinet initi contractus denuntiationem, quae, ut praescripta eiusdem canonis rite servantur, contineat oportet coniugum eorumque parentum nomina et agnomina, aetatem contrahentium, locum diemque nuptiarum, testium pariter nomina et agnomina, denique ipsum parochi nomen et agnomen una cum parochiali sigillo.

ŚWIĘTA KONGREGACJA OD SAKRAMENTÓW.

Instrukcja do Najprzewielebniejszych Ordynariuszów o stwierdzeniu stanu wolnego i powiadomieniu o zawartem małżeństwie.

Znowu się skarżyli liczni Ordynariusze, że proboszczowie zwłaszcza w obcych i dalekich stronach, dokąd często się udają z Europy robotnicy, niekiedy błogosławią ich małżeństwa bez ścisłego zachowania przepisów prawa, dotyczących czy to stwierdzenia stanu wolnego czy to powiadomienia o zawartem małżeństwie; stąd się zdarza, że nieraz ci, którzy już są związani jednym małżeństwem, bezprawnie usiłują zawrzeć powtórne.

Dla usunięcia tego zła, co podrywa święte prawa rodziny chrześcijańskiej, rodziców wikła w sidła potępienia, a dzieci naraża na niebezpieczeństwo utraty wiary, Święta Kongregacja od Sakramentów dnia 6 marca 1911 roku wydała do Ordynariuszów Instrukcję, która została ogłoszona dnia 15 tegoż miesiąca w III tomie, str. 102, Komentarza Urzędowego **Acta Apostolicae Sedis**.

Jednak, aby ktoś w tak ważnej sprawie nie sądził, że Kodeks prawa kanonicznego cokolwiek zmienił w tej Instrukcji, Najdosłojniejsi Ojcowie tej Świętej Kongregacji dnia 26 czerwca roku bieżącego na sesji plenarnej zdecydowali podać powtórnie do wiadomości Ordynariuszów tę Instrukcję, popartą przepisami samego Kodeksu, w następującem brzmieniu.

1. Niech Ordynariusze przypomną proboszczom, że nie wolno kapłanom asystować przy zawarciu małżeństwa nawet pod pretekstem i zamiarem odciążenia wiernych od sromotnego konkubinatu, albo zapobieżenia gorszemu tak zwanemu małżeństwu cywilnemu, jeśli nie będzie prawnie wiadomo o wolnym stanie zawierających ślub, przy zachowaniu przepisów prawnych (kan. 1020 i 1097 § 1, n. 1.); niech też nie zaniechają upomnieć proboszczów, aby stosownie do kan. 1021 wymagali od wstępujących w związku małżeńskie świadectwa chrztu, jeśli ten był im udzielony w innej parafji.

2. Na mocy kan. 1103 § 2 proboszcz, który dał ślub, niech pośpieszy przesłać do proboszcza parafji, gdzie był chrzest, powiadomienie o zawarciu małżeństwa; powiadomienie to, dla należytego zachowania przepisów tegoż kanonu, powinno zawierać imiona i nazwiska małżonków oraz ich rodziców, wiek małżonków, miejsce i datę zawarcia ślubu, również imiona i nazwiska świadków, wreszcie imię i nazwisko samego proboszcza z pieczęcią parafjalną.

Accurate autem edocetur de paroecia, de dioecesi, ac de baptismi coniugum loco; ceteraque alia servantur, quae adscripta per publicos portitores tuto transmitenda pertinent.

3. Quo securius sive testimonium de statu libero a parochis nupturientium habeatur, sive denuntiatio de secuto matrimonio ad parochum baptismi perveniat, parochi haec documenta petant vel transmittant per cancellariam Ordinarii loci.

4. Id autem perpendant parochi oportet, aliqua huiusmodi opificum emigrantium matrimonia, quasi vagorum matrimonia habenda esse, quibus, iuxta can. 1032, **parochus assistere non debet nisi debitam licentiam assistendi ab Ordinario loci obtinuerit.** Quod si de vagis non agatur, tamen difficulter quoad alios emigrantes **abest dubium de existentia impedimenti**, ideoque, iuxta can. 1031 § 1 n. 3, parochus **eorum matrimonio assistere nequit inconsulto Ordinario**; habito etiam prae oculis praescripto can. 1023 § 2. Hisce de causis haec Sacra Congregatio iubet et mandat ut parochi matrimoniis fidelium de quibus agitur in hac Instructione non assistant, excepto casu necessitatis seu potissimum periculo mortis, inconsulto Ordinario loci.

5. Si forte accadat ut, adhibitis etiam cautelis de quibus in n. 1, baptismi parochus in recipienda denuntiatione matrimonii comperiat alterutrum contrahentium aliis nuptiis iam esse alligatum, rem quantocius significabit, per cancellariam Ordinarii, parochi contra fas attenati matrimonii.

6. Ordinarii sedulo advigilent ut haec praescriptu religiose servantur, horumque violatores, si quos repererint, curent ad officium revocare, adhibitis etiam, si opus sit, canonicis sanctionibus.

SS-mus Dominus Noster Benedictus PP. XV in audientia habita ab infrascripto Secretario huius Sacrae Congregationis die 26 iunii 1921 hanc Instructionem approbavit et confirmavit, eamque ab omnibus quibus spectat sevari mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. C. de Sacramentis, die 4 iulii 1921.

M. Card. Lega, Praefectus.

L. † S.

† A. Capotosti, Ep. Thermen., Secretarius.

Należy dokładnie się poinformować o parafji, diecezji i miejscu chrztu małżonków, jak również zachować wszystko inne co do bezpiecznego przesyłania pocztą dokumentów.

3. Dla pewniejszego, czy te otrzymane świadectwa przez proboszcza zawierających małżeństwo o wolnym ich stanie, czy też przesyłania do proboszcza chrztu powiadomienia o zawarciu małżeństwie, niech proboszczowie o te dokumenta proszą lub przesyłają je przez kancelarję Ordynarjusza miejscowego.

4. Na to zaś powinni zwrócić uwagę proboszczowie, że niektóre małżeństwa robotników wychodźców należy uważać jako małżeństwa tułaczy, którym, według kan. 1032, **proboszcz nie może inaczej dawać ślubu aż otrzyma należyte pozwolenie od Ordynarjusza miejscowego**. Jeśli nawet nie chodzi o tułaczy, ale o innych wychodźców i **trudno jest usunąć wątpliwość o istnieniu przeszkody**, wówczas również, stosownie do kan. 1031 § 1 n. 3, **proboszcz nie może im dawać ślubu bez poradzenia się Ordynarjusza**, mając też na względzie przepis kan. 1023 § 2. Dla tych przyczyn Święta Kongregacja rozkazuje i poleca, aby proboszczowie bez porady miejscowych Ordynarjuszów nie asystowali przy zawarciu małżeństw, o których mowa w tej Instrukcji, wyjąwszy wypadek konieczności czyli zwłaszcza niebezpieczeństwo śmierci.

5. Gdyby się zdarzyło, że nawet przy zachowaniu ostrożności, o których mowa w n. 1, proboszcz miejsca chrztu, otrzymując zawiadomienie o ślubie, spostrzegł, że jedna ze stron już jest związana innym małżeństwem, natychmiast przez kancelarję Ordynarjusza powiadomi proboszcza tej parafji, gdzie usiłowano bezprawnie zawrzeć ślub.

6. Ordynarjusze mają pilnie czuwać, aby te przepisy ściśle chowano, a łamiących je, jeśli takich spostrzegą, postarają się przywołać do obowiązku, jeśli zajdzie potrzeba, nawet przy użyciu sankcji prawa.

Ojciec Święty Benedykt XV Papież na audjencji udzielonej dnia 26 czerwca 1921 r. tej Kongregacji niniejszą Instrukcję zaaprobował i potwierdził oraz nakazał ją przez wszystkich, kogo dotyczy, zachowywać.

Dano w Rzymie, z pałacu S. K. od Sakramentów, dnia 4 czerwca 1921.

(—) M. Card. Lega, Praefectus.

(M. P.)

(—) † A. Capotosti, Ep. Thermen., Secretarius.

SUPREMA SACRA CONGREGATIO SANCTI OFFICII.

De Spiritismo Feria III, loco IV, die 24 Aprilis 1917.

In plenario conventu habito ab E. mis ac R. mis D. nis Cardinalibus in rebus fidei et morum Inquisitoribus Generalibus, proposito dubio: „An liceat per medium, ut vocant, vel sine medio, adhibito vel non hypnotismo, locutionibus aut manifestationibus spiritisticis quibuscumque adsistere, etiam speciem honestatis vel pietatis praesferentibus, sive interrogando animas aut spiritus, sive audiendo responsa, sive tantum aspiciendo, etiam cum protestatione tacita vel expressa nullam cum malignis spiritibus partem se habere velle“ — iidem E. mi ac R. mi Patres respondendum decreverunt: „NEGATIVE IN OMNIBUS“.

Et feria V die 26 eiusdem mensis, SS. mus D. N. BENEDICTUS Div. Prov. PP. XV relata sibi E. morum Patrum resolutionem adprobavit.

Datum Romae, ex aedibus Sancti Officii, die 27 Aprilis 1917.

SUPREMA SACRA CONGREGATIO SANCTI OFFICII.

De theosophismo.

In plenario conventu habito ab E. mis ac R. mis Dominis Cardinalibus in rebus fidei et morum Inquisitoribus Generalibus, proposito dubio: „An doctrinae quas hodie theosophicas dicunt, componi possunt cum doctrina catholica; ideoque an liceat nomen dare societatibus theosophicis, earum conventibus interesse, ipsarumque libros, ephemerides, diaria, scripta legere“.

Iidem E. mi ac R. mi Patres, praehabito DD. Consultorum voto, respondendum decreverunt: **NEGATIVE IN OMNIBUS.**

Et feria V die 17 eiusdem mensis, SS. mus D. N. BENEDICTUS Div. Prov. PP. XV, in solita audientia a R. P. D.; Assessori S. O. impertita, relata sibi E. morum Patrum resolutionem approbavit et publicari mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 18 Iulii, 1919.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS. **BEATISSIME PATER,**

Episcopus Vilmensis, ad pedes S. V. humiliter provolutus, implorat ut pro omnibus causis ecclesiasticis in prima instantia pertractatis apud tribunal Vilmense, in secunda instantia appella-

ri possit ad Curiam Metropolitanæ Varsaviensis, ad tempus, cum ob belli eventus aditus ad Archiepiscopum Mohiloviensem, pro II appellationis instantiam, sit impeditus.

Et Deus...

Ex audientia SSmi, die 8 aprilis 1921. — SSmus D. N. Benedictus PP. XV, referente infrascripto Cardinali S. huius Congregationis Consistorialis Secretario, attentisque expositis, benigne annuit pro gratia iuxta petita, perdurantibus adiunctis de quibus agitur.

Contrariis quibusvis non obstantibus.

(—) † C. Card. De Lai Epus Sabinen.
Secret.

(—) Sal. Bapt. Rosa Subs.

SACRA CONGREGATIO RITUUM.

DUBIA

Circa tres Missas in die Nativitatis Domini et Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum celebrandas.

A Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutio expostulata est; nimirum:

1. „An Sacerdos, qui ob debilitatem visus aliamve iustam causam ex Indulto Sedis Apostolicæ celebrat aliquam ex Missis votivis aut Missam quotidianam Defunctorum, possit in die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum ter Sacrum facere, eandem Defunctorum Missam quotidianam repetendo?“
2. „An idem Sacerdos, qui pariter ex Apostolicæ Sedis Indulto Missam Deiparæ votivam aut aliam votivam celebrat, valeat in posterum die Nativitatis Domini eandem prorsus Missam ter dicere?“

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, omnibus perpensis, rescribendum censuit:

„**Affirmative ad utramque quaestionem facto verbo cum Sanctissimo;** de cetero rite servatis tum Constitutione Apostolicæ **Incrumentum altaris Sacrificium**, 10 augusti 1915, tum Rubricis ac Decretis dies Nativitatis Domini et Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum respicientibus“.

Quam resolutionem, Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congre-

gationi Praefectum relatum, Sanctitas Sua iratam habuit et appro-
bavit die 26 Januarii 1920.

† A. Card. Vico, Ep. Portueni, et S. Rufinae.

S. R. C. Praefectus.

L. S.

Alexander Verde, Secretarius.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

Circa indulgentias vulgo „Apostolicas“.

Utrum canón 924 § 2 Codicis iuris Canonici, iuxta quem „Indulgentiae coronis aliisve rebus adnexae tunc tantum cessant, cum coronae aliisve res prorsus desinant esse vel vendantur“, abrogaverit Decretum s. m. Alexandri VII, die 6 februarii anno 1657 editum, a singulis Summis Pontificibus initio pontificatus renovatum, et etiam die 5 septembris anno 1914 a Ssmo D. N. Benedicto div. Prov. Pp. XV confirmatum, quò expresse declaratur Indulgentias vulgo „Apostolicas“ coronis aliisve rebus sic adnecti ut ne transeant personam illorum, pro quibus huiusmodi res benedictae fuerint, vel illorum, quibus ab istis prima vice fuerint distributae, atque ne pariter haec res commodari vel precario aliis tradi possint Indulgentias communicandi causa?

Sacra Poenitentia Apostolica, re mature perpensa, respondendum censuit: Affirmative.

Hoc autem responsum ab infrascripto Cardinali Poenitentiariorum Maiore in audientia die 4 vertentis februarii eidem Ssmo D. N. relatum, Sanctitas Sua approbavit, confirmavit atque publici iuris fieri iussit.

Datum Romae, in Sacra Poenitentia, die 18 februarii, anno 1921.

O. Card. Giorgi, Poenitentiarius Maior.

L. S.

F. Borgongini Duca, Secretarius.

O REZYDENCJI DUSZPASTERZY.

Kto ma beneficjum, oficjum lub jakaś godność z obowiązkiem rezydencji, jeśli jej nieprawnie zaniedbuje, tem samem traci dochody beneficjum w stosunku do długości czasu nieprawnej nieobecności. Dochody, które w ten sposób stracił, beneficjant jest obowiązany oddać Ordynariuszowi, który może je oddać kosciołowi

albo ubogim, lub też może je obrócić na cele pobożne (Can. 2381).
Spoczywek zaniedbanie rezydencji ma charakter cichego zrzeczenia się oficjum nawet bez wydania wyroku, orzekającego o winie (Can. 188).

Jeśli proboszcz wyjeżdża na dłużej, niż na tydzień, powinien mieć oprócz ważnej przyczyny piśmienne pozwolenie Ordynariusza na wyjazd, a nadto winien jest zostawić zastępcę (vicarium substitutum sui loco reliquere ab eodem Ordinario probandum). Wikariusz zastępca zajmuje miejsce proboszcza we wszystkich sprawach duszpasterskich, chyba że Ordynariusz lub nieobecny proboszcz poczynią jakie zastrzeżenia (Can. 465, 474).

Gdyby proboszcz zmuszony był wyjechać z ważnej i nagłej przyczyny na dłużej aniżeli tydzień, powinien natychmiast zawiadomić Ordynariusza, dlaczego wyjechał i kogo zostawił w swoim zastępstwie (Can. 465 § 5).

Wogóle nawet na krótszy czas (ad summum 7 dierum) nie wolno proboszczowi opuszczać parafji bez zlecenia duszpasterstwa innemu kapłanowi, zwłaszcza jeśli tego wymagają miejscowe potrzeby, jak chorzy i t. p. (Can. 465 § 6).

Niezachowujący powyższych wymagań prawa będą surowo karani. O każdym przekroczeniu tych przepisów Kodeksu PPWWXX Dziekani zechcą natychmiast powiadamiać Kurję.

Księża, przybywający do Wilna, powinni składać w Kurji swój adres w ciągu 24 godzin od chwili przyjazdu.

Wikariusz Generalny

Prałat **Michalkiewicz.**

Kancelarz Kurji Ks. **Chalecki.**

Wilno, d. 22 września 1921. Nr. 4279.

DO WW. XX. PROBOSZCZÓW.

Okręgowa Dyrekcja Poczty i Telegrafów w Warszawie zwróciła się do Władzy Diecezjalnej z prośbą, by zechciała za pośrednictwem XX Proboszczów i Rektorów Kościołów dopomóc w pouczeniu ludności o obowiązku opieki nad liniami telefonicznymi i telegraficznymi w państwie.

Daje się bowiem zauważyć kompletna nieświadomość wśród mas ludności tej ważnej roli, jaką odgrywa w życiu społecznym i prywatnym telegraf i telefon, i dlatego na porządku dziennym jest celowe i bezmyślne psucie tych środków komunikacyjnych.

Dorośli naprzykład kradną podpory do słupów lub zrąbiają całe słupy na opał i jako materiał budowlany; kradną drut żelazny i haki; — dzieci zaś uprawiają dla zabawy tłuczenie izolatorów, ciskając w nie kamieniami; przerywają druty lub zarzucają na nie różne przedmioty jak to: gałęzie, sznurki i szmaty.

Przyczynia to, rozumie się, ogromne straty dla państwa, a tem samem i dla wszystkich obywateli, koszta bowiem reparacji i naprawy telefonów i telegrafów pokryć muszą obywatele, płacąc znaczniejsze podatki i składając większe daniny.

Oprócz strat pieniężnych dotkliwsiemi są straty o charakterze moralnym lub społecznym, gdyż przerwa w komunikacji telegraficznej i telefonicznej powoduje opóźnioną wiadomość o chorobie lub śmierci, o napadzie bandyckim, pożarze, wreszcie ruchach wojsk i t. p.

Zechcą więc W W. XX. Proboszczowie i Rektorowie Kościołów pouczyć lud z ambony o powyższem szkodnictwie, przypomnieć, iż jest ono grzechem kradzieży publicznej, wymagającym restytucji, i zachęcić, by wierni jedni drugich pilnowali i przestrzegali przed niszczeniem i psuciem dobra publicznego.

Wikariusz Generalny
Protonotarjusz Apostolski Ks. **Michalkiewicz.**
Notarjusz Ks. **St. Tracewski.**

INSTRUKCJA PRZY ZAPROWADZANIU BRACTW.

O założeniu bractwa w parafji proboszcz występuje do Ordynarjusza z podaniem, w którym wymienia między innymi ołtarz, który na przyszłość ma być bractwem. Jeden ołtarz może służyć i kilku bractwom. — Biskup wydaje dekret erekcyjny, w którym upoważnia proboszcza do egzekucji tegoż. — Egzekucję dekretu erekcyjnego należy przeprowadzić w następujący sposób: 1-o Proboszcz poucza parafjan o potrzebie i znaczeniu w Kościele bractw, wyznaczy i ogłosi dzień i godzinę zebrania. 2-o W terminie oznaczonym wygłosi odpowiednią naukę, poczem zaintonuje *Veni Creator* odśpiewa werset i modlitwę, następnie odczyta treść dekretu erekcyjnego i oświadczy, że od tej chwili bractwo poczyna prawnie istnieć. 3-o W przygotowanej zawczasu książce wklei dekret erekcyjny oraz niżej podany dokument egzekucyjny, poczem do tej książki zapisywać będzie przyjmowanych do bractwa. 4-o Na zakończenie odśpiewa *Te Deum* z wersetami i modlitwami, jak pro *gratiarum actione*. 5-o Po dokonaniu tego wszystkiego winien być natychmiast złożony dokładny raport Kurji z załączeniem odpisu dokumentu egzekucyjnego, a wtedy Biskup z urzędu

wystąpi gdzie potrzeba o agregację bractwa do takiegoż arcybractwa w Rzymie, celem zyskania odpustów dla członków bractwa. Przyjmowani do bractwa winni otrzymywać odpowiednie zaświadczenia w formie dyplomów, w których winny być podane: cel bractwa, obowiązki członków bractwa oraz przywileje i odpusty bractwne.

Wzór dokumentu egzekucyjnego: Ego NN. Curatus ecclesiae parochialis (rector ecclesiae) NN. hodie, i. e. die... decretum Excellentissimi ac Reverendissimi Domini Georgii Matulewicz, Episcopi Vilmensis, de d.... an.... N.... de erectione Confraternitatis N. N. in hac ecclesia parochiali (filiali) ad altare S..... juxta tenorem harum litterarum solemniter exsecutus sum, in quorum fidem praesens documentum manu propria scripsi et in rei memoriam subsignavi sigilloque ecclesiae munivi.

(Pieczęć).

(Podpis).

W uzupełnieniu informacji, podanych w Nr. 2 Kurendy o opłacie stempłowej, Kurja powiadamia XX. Proboszczów, że poza Litwą Środkową i dawniejszemi granicami Polski, — na terenach przyłączonych do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy w Rydze 1920 r. — na obszarach, które podlegały b. Zarz. Cyw. Ziem Wschodnich, od metryk należy pobierać opłatę stempłową w wysokości mk. 10 od arkusza z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w rozp. Kom. Gen. Z. W.

Zarząd Diecezjalny Dóbr uprasza WWXX. Proboszczów, aby wszelkie sprawy, dotyczące nieruchomości zarządzanych przez nich kościołów, przedstawili Kurji za pośrednictwem swoich XX. Dziekanów.

K. D. W.

26.—IX.—21. Nr. 4348.

Z polecenia J. E. Biskupa XX. Proboszczowie powinni wykladać lekcje religji w szkołach powszechnych swoich parafij, gdzie niema specjalnie wyznaczonych prefektów.

Z Kurji Diecezjalnej Wileńskiej. Wilno, dnia 26. września 1921.

Ks. Michalkiewicz,

Wikarjusz Generalny.

Ks. Lucjan Chalecki,
Kancelarz Kurji.